

ZÁHRADA KAPITOLA I.

Prišiel som na svet ako prvý. Som Adam. Od začiatku sme spolu žili v záhrade. Vôbec som ju predtým nepoznal. Spomínam si na ten pocit, keď sme do nej vstúpili po prvýkrát. Prechádzal som sa po nej so zatajeným dychom, objavoval každé skryté zákutie. Vyliezol som na jej najvyšší strom, v tme som ohmatával steny jaskyne a snažil som sa ju celú pochopiť. Sám som si našiel miesto, kde budem spať, miesto, kde budem jesť, miesto, kde sa budem zabávať. Bolo to skvelé. Priestor záhrady som nevytvoril ja. Objavil som ho. Nevytvoril som si v nej vlastné pravidlá. Prijal som jej pravidlá. Nevlastnil som ani kúsok z tohto priestoru, no miloval som ho a staral som sa o neho ako keby som bol zodpovedný za každý jeho detail. Nežil som tu sám. Tento priestor som zdieľal nielen so svojou ženou, deťmi a priateľmi, ale žilo tu s nami aj mnoho zvierat. Cítil som, že my všetci sme dôležitejší ako ja. Spoločne sme sa starali o priestor záhrady a ten nás na oplátku hostil svojimi najlepšími miestami. Spávali sme v mäkkej tráve. Jej jemné steblá ohýbajúce sa pod večerným vánkom nás hladili celú noc. Pomáhali sme stromom rásť, vetru vanúť, vtákom stavať hniezda. Obrábali sme pôdu, starali sa o to, aby mala všetko, čo potrebuje. V záhrade som trávil všetok svoj čas. Definoval som si ju v hlave a myslím, že ona definovala mňa celého. Keby si sa ma dnes spýtal, vedel by som ti o nej rozprávať hodiny a hodiny. Počas toho ako som ju objavoval, som si k nej vybudoval veľmi dôverný vzťah. Nezmenil som ju ani trošku. Miloval som ju takú aká bola. Snažil som sa jej pomôcť v živote, ktorý žila. Ona mi ponúkla všetko čo som ja a moja rodina k životu potrebovali. Ponúkla mi seba, svoje prístrešky, miesta, do ktorých som mohol vstúpiť celý. Keby si sa ma dnes spýtal, čo ma v tom období najviac ovplyvnilo, povedal by som, že to bola ona. Jej priestor tiekol v rieke, vlnil sa vo vetre, kížal sa po jej ostrých skalách a zľahka sa plazil pri rannej hmle. Zakaždým bola iná. Som jej vďačný za všetko čo mi v tom čase dala, no najviac si vážim to, že mi ponúkla slobodu byť tým, kým som.

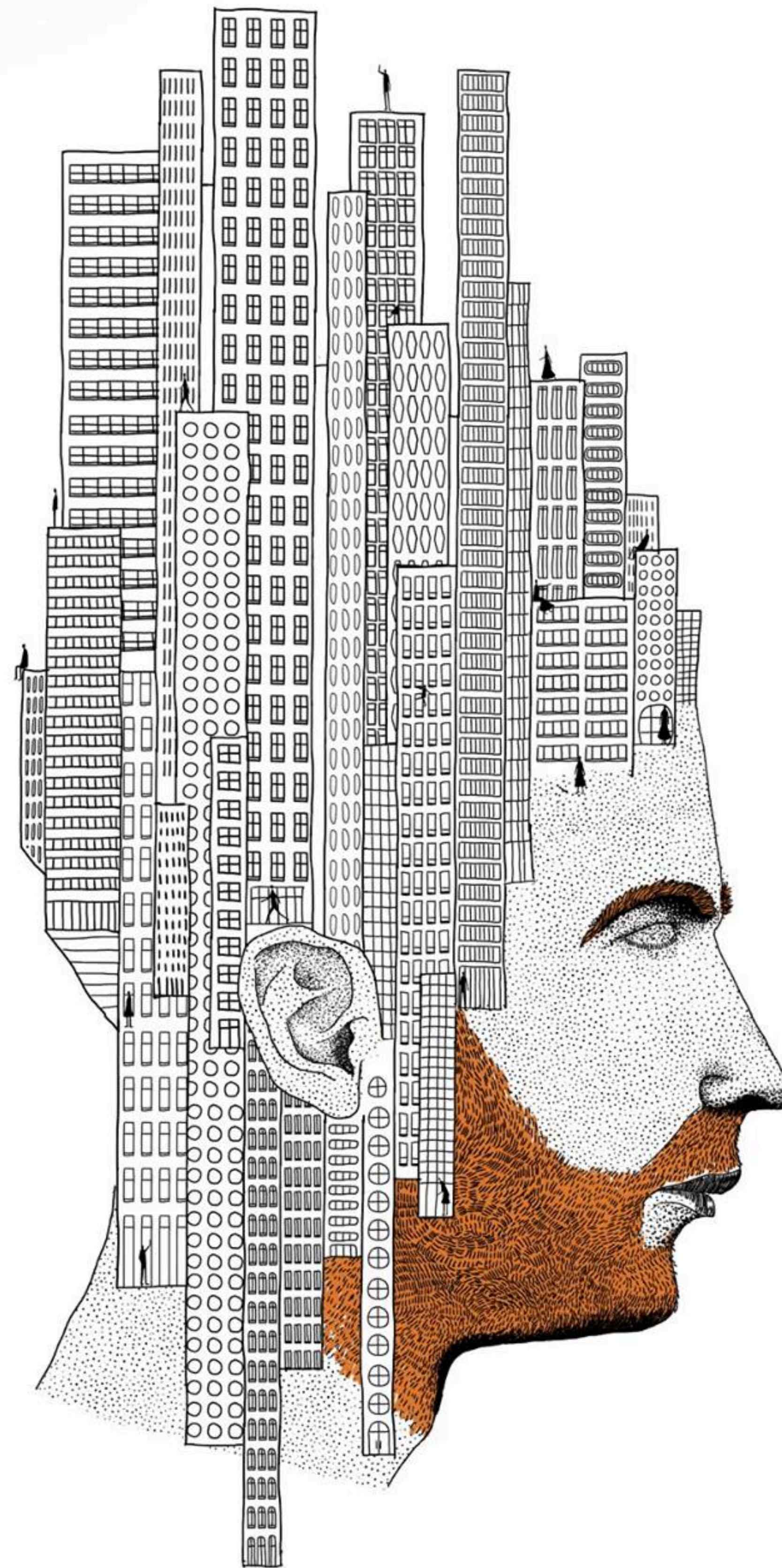
DOM
KAPITOLA II.

Aspoň tak mi povedali že to mám volať. Nevieť kto a ani odkiaľ to priniesol. Jedného dňa sme sa zobudili a už tu stál. Nevieť čo si o ňom mám myslieť. Vyzerá zvláštne. Všetky vnútorné priestory sú rovnako veľké, svetlo do nich vchádza cez zvláštne kubické otvory v stenách. Vravili mi aby som bol pokojný, že nám to pomôže. No neviem, nepozdáva sa mi to. Niektorí ľudia v ňom dokonca prespávajú aj v noci. Bol som sa tam včera pozrieť. Vzduch v ňom akoby zastal. Priestor akoby prestal tiecť. Necítil som vietor - utiekol som odtiaľ.

MESTO KAPITOLA III.

Udialo sa toho veľa. Trvalo by mi veky, keby som ti mal vysvetliť ako sme sa dostali až sem. Dnes bývame v meste. Priestor vybudovaný nami. Vytvorili sme si ho lebo sme mali pocit, že potrebujeme miesto, do ktorého zapadneme ľahšie ako do záhrady. Začalo to tým domom o ktorom som ti už písal. Dnes už spím na mieste, na ktorom mi povedali, že mám spať. Jem na mieste, ktoré bolo navrhnuté preto, aby som v ňom jedol. Odpočívam tam, kde by som si mal pravdepodobne najlepšie oddýchnuť. Sú to priestory, v ktorých mi nič nehrozí. Sú absolútne bezpečné, absolútne sterilné, absolútne pohodlné a absolútne nudné. Nevieť v nich robiť to, čo by som chcel. Viem v nich robiť len to, čo si iní mysleli, že by som tu robiť mal. Do väčšiny miest už dnes ísť nesmiem. Keď to porovnáť so životom v záhrade, - môj život sa mi radikálne zmenšil. Zmenšil sa na môj byt, cestu do práce a moju kanceláriu. V tomto meste niet čo objavovať. Všetky priestory sú navrhnuté pre mňa. Preto sa tu nedá zažiť dobrodružstvo. Keď sa prechádzam po chodníku, ktorý je presne taký široký aby sme sa s človekom idúcim oproti ani nedotkli, premáha ma strach. Bojím sa tohto bezpečia, ľakám sa tohto pokoja, cítim sa chorý z tejto sterility. Von už pomaly ani nechodím. Okno mi otvoriť zakázali- vraj vedľa lepšie aký vzduch by som mal dýchať. A na čo by som tam aj chodil. Ohmatávať nekonečné dlhé hladké steny už nemá zmysel.. Zmenili sme sami seba. Už nedokážem robiť to, čo chcem. Už nedokážem byť tým, čím vo svojej podstate som. Predefinovali sme priestor, kde sme žili. Predefinovali sme sami seba. Predefinovali sme mňa.

STROM
KAPITOLA IV.

Zobudil som sa na veľký hukot. Moja izba sa triasla. V panike som vybehol k oknu a očami pobeťahujúcimi sem a tam som sa snažil prísť na to, čo sa to deje. Dole pod svojim domom som zbadal, ako cez diery v asfalte vytrča zelený konárik- malý strom. Hneď sa okolo neho zbehla hŕstka ľudí. Čo sa to deje? Ako je to možné? Mnohý už ani nevedeli ako sa to volá. Ja som si na neho dobre pamätal. Bol presne ako ten v záhrade. Rýchlo som vybehol z môjho domu. Sklonil som sa k tomu stromu, pohladil som jeho zelene lístky a vedel som, že to dobre nás ešte len čaká.

NOVÉ M(I)ESTO KAPITOLA V.

Môj otec mi ešte v záhrade zvykol vravieť: "Ži to, kým vo svojej prítomnosti si a tvoja budúcnosť bude iná." Keď sa dnes pozriem z okna vidím iné m(i)esto. Vidím svet, ktorý sa z luxusne sterilnej obývačky pomaly zmenil na drevenú stodolu mojich starých rodičov. Áno, vidím budúcnosť v niečom oveľa primitívnejšiu ako súčasnosť. Viem, že sa v nej môžem hýbať. Je to miesto, v ktorom som kľúč od môjho bytu namnožil a rozdal mojim kamarátom. Začal som spávať v obývačke- v spálni som vybral okno zo steny. Dnes ju používam ako svoju predzáhradku. Každé druhé podlažie v parkovacom dome sme zasypali zeminou. Cez diery v podlahách sme tam pustili slnko a dnes sa tam pestuje obilie. Každé ráno sa tam chodím prechádzať. Blúdím sem a tam, končekmi prstov hladím klasy a púca si plním tým živým vzduchom. Cesty sme zúžili. Človek je predsa trošku užší ako jeho auto. Cestou všade teraz stretávam všetkých. Rieku sme vytiahli z potrubia späť na povrch- medzi domy. Žijem na mieste, ktoré už vôbec nepoznám, a práve preto ho môžem spoznávať- môžem budovať vzťah. Žijem na mieste, ktoré sa mení a nikto z nás už nevie predpokladať ako. Z dizajnérov budov sú dnes objavovatelia miest- krotitelia priestorov. Uvedomili sme si, že to podstatné čo sme hľadali tu vždycky bolo. Vaša žena, deti, priatelia a čerstvý vzduch vo vlasoch. Prestali sme sa hrať na chytrých. Pochopili sme svoju jednoduchosť. Steny v dnešnom svete už nie sú bariéry, nesnažia sa nás už niekde držať. Sú tu aby držali svet pokope. Tam, ďaleko vidím svet, v ktorom sme prestali zvonka definovať, na čo je ktorý priestor určený. Začali sme vstupovať do priestorov s otvorenými očami a otvoreným srdcom. Spokorneli sme. Uvedomili sme si, že nedokážeme presne popísať svet okolo nás. Preto sme nechali priestory vyberať si, čo sa v nich bude robiť. Dnes už nie sme diktátormi- tvorcovia zákonov. Sme poslucháči a diskutujúci. A tam niekde, v tom dialógu medzi novým priestorom a človekom som znova našiel záhradu. Dnes hladím zo svojho starého okna no vidím alternatívnu budúcnosť. Zatajil som dych, srdce sa mi rozbúšilo. Pocítil som, ako ma preniká ten vzrušujúci strach z toho, čo tam vidím. Vidím totiž miesto, kde môžem byť tým, kým vo svojej podstate som. Vidím miesto slobody.

Vidím domov.

